

LUND UNIVERSITY

Lund–Uppsala t/r

Östling, Johan

Published in:
Moderniteten som framgång och tragedi

2021

Document Version:
Manuskriptversion med förlagets layout och korrekturanmärkningar, oftast ej publikt tillgängligt

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):
Östling, J. (2021). Lund–Uppsala t/r. I M. Hessérus, K. Kvist Geeverts, P. Rudberg, & M. Thor Tureby (Red.), *Moderniteten som framgång och tragedi: En vänbok till Lars M Andersson om ett föränderligt 1900-tal* (s. 295–305). Nordic Academic Press.

Total number of authors:
1

Creative Commons License:
Ospecificerad

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:
Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

Lund–Uppsala t/r

Johan Östling

Länge fanns det bara två universitet i Sverige, Lund och Uppsala. Avståndet mellan dem – 532 kilometer fågelvägen – var tillräckligt långt för att två olika akademiska kulturer skulle kunna växa fram. Icke desto mindre har otaliga människor tillbringat en tid i den ena lärdomsstaden och sedan flyttat till den andra, för att i vissa fall där- efter återvända till ursprunget. Somliga av dem var på jakt efter ära och berömmelse; andra sökte en utkomst eller en födkrok; ytterligare några ville bryta sig ut ur fadershuset och andas friskare luft. Detta är en historia som inbegriper Carl von Linné, Thomas Thorild, Erik Johan Stagnelius, Eva Åkesson och många, många fler.

I denna betraktelse ska jag försöka fånga några av alla dem som har rört sig mellan Lund och Uppsala i endera riktningen. Eftersom utrymmet är begränsat kommer jag att rikta in mig på 1900-talet och personer med hemvist vid humanistisk fakultet, låt vara med vissa utblickar mot juridik, teologi och samhällsvetenskap. Som helhet blir det mer en räkna observationer än en systematiskt prosopografisk undersökning.

I ett internationellt perspektiv finns det få motsvarigheter till relationen Lund–Uppsala. I Danmark, Norge och Finland härskade länge ett stort lärosäte. I Tyskland, Frankrike och Italien åtnjöt huvudstädernas universitet högt anseende från 1800-talet och framåt, men många av de mest anrika och namnkunniga institutionerna låg i mindre städer långt från nationens centrum – Göttingen och Heidelberg, Montpellier och Toulouse, Bologna och Padua. Inte heller i USA, med dess komplexa akademiska system, går det att peka ut

två universitet som på en gång dominerade den nationella kulturen och stod i ett konkurrensförhållande till varandra.

Den självklara, paradigmatiska jämförelsepunkten för Lund/Uppsala utgörs naturligtvis av Cambridge och Oxford, urmodellen för akademisk rivalitet och symbios. Tillkomna under högmedeltiden förblev de under sex sekler de enda engelska universiteten och fortsatte i modern tid att locka studenter och lärare från imperiets alla hörn. Samlingsbegreppet *Oxbridge* myntades av William Thackeray 1850 men tycks ha kommit i allmänt bruk först under 1900-talet, noterar Peter Sager i *Oxford & Cambridge: An Uncommon History*. För vissa framstod dessa båda som de ädlaste av kunskapsinstitutioner, fostrare av så många premiärministrar, filosofer, författare, forskare och Nobelpristagare. För andra var Oxbridge snarast den främsta symbolen för det brittiska klassamhället med dess elitism, hierarkier och bördssprivilegier.

Även om situationen i Sverige inte var helt jämförbar går det att dra paralleller mellan Oxbridge och Lund/Uppsala (benämningen Lundsala eller Upplunda tycks aldrig ha fått fäste). Vid ingången till 1900-talet var dessa två lärosäten de enda universiteten i Sverige. Uppsala universitet, grundat 1477, var det större av dem och hade karaktär av riksuniversitet; Lund, inrättat 1666, var mindre och låg långt från Stockholm. Konkurrenten från huvudstadens Karolinska institut upplevdes tidvis som ett hot, och så småningom blev tävlan med de nya högskolorna i Göteborg och Stockholm liksom med de tekniska och merkantila lärosätena en realitet. Dock fortsatte Lund och Uppsala under lång tid att inta en dominerande ställning i landet.

De som ville göra akademisk karriär under 1900-talet insåg snart att de befann sig i en liten värld. Universitetens lärartjänster var ytterst få, i synnerhet innan man under efterkrigstiden införde lektorat och högskolesektorn genomgick en väldig expansion. I allt väsentligt rörde det sig också om ett slutet nationellt system; att söka tjänst i övriga Norden var ovanligt och att blicka ännu längre bort var sällsynt. För en akademiker som aspirerade på en professur bjöds det vanligen ett eller på sin höjd ett par tillfällen under en karriär att erövra en åtråvärd lärostol. När en sådan tjänst ledigförklarades,

hemmavid eller någon annanstans i Sverige, var det sålunda många som sökte den.

Om vi vänder blicken mot dem som rörde sig från Lund till Uppsala eller i motsatt riktning tycker jag mig kunna urskilja tre grundläggande typer: migranterna, gästspelarna och återvändarna.

Migranterna var de som vid ett tillfälle gjorde en permanent förflyttning från Lund till Uppsala eller vice versa. De kan ha studerat eller doktorerat i den ena staden för att sedan växla över till den andra när en fast tjänst uppenbarade sig. På detta finns det många exempel. Arkeologen Axel W. Persson, känd för att ha upptäckt en oplundrad kupolgrav i grekiska Dendra, hade kombinerat filologisk och kulturhistorisk förkovran i Lund innan han flyttade till Uppsala där han 1924 blev professor i klassisk fornkunskap och antikens historia. En liknande resa gjorde kyrkorätts- och liturgiforskaren Åke Andrén: bördig från halländska Slättåkra kom han att tillbringa många år i Lund innan han 1954 blev professor i praktisk teologi i Uppsala. Nationalekonomen Knut Wicksell, en kontroversiell person i sin samtid, hörde till dem som rörde sig i motsatt riktning. Han fick sin utbildning i Uppsala och blev 1901 professor i Lund. Även nordisten Gösta Holm inledde sin bana i Uppsala innan han flyttade söderut för att med tiden bli professor i Lund. Ännu under det sena 1900-talet var en ordinarie professur ingenting man lättvindigt tackade nej till. Idé- och lärdomshistorikern Gunnar Broberg, etikern Jarl Hemberg, filosofen Wlodek Rabinowicz och dramaforskaren Margareta Wirmark lämnade alla Uppsala för att verka som professorer i Lund.

Gästspelarna var de som under korta perioder, för något eller några år, övergav alma mater för det andra lärosätet. Somliga ville pröva lyckan på annan plats men fann den inte; andra kan ha erbjudits en temporär tjänst eller ett stipendium som fick dem att för en tid lämna Lund respektive Uppsala innan de tog sitt förnuft till fånga. Ingemar Hedenius, starkt förknippad med Uppsala, hör faktiskt till denna skara; han lade fram sin avhandling i Lund. Åtskilliga är de akademiker som under kortare eller längre tid vistades som forskare eller lärare vid det andra lärosätet. Musikvetaren Greger Andersson och historikern Dick Harrison, som båda studerat i Lund, är sentida

exempel på personer som varit verksamma i Uppsala innan de omsider blev professorer vid det sydsvenska lärosätet. Omvänt vistades konsthistorikern August Hahr, arabisten Karl Vilhelm Zettersteen och sanskritisten Stig Wikander tidvis i Lund innan de kunde bekläda en lärostol norröver.

Återvändarna slutligen var de som flyttade från det ena universitetet till det andra på mer permanent basis, men som så småningom återvände. Det vanliga var att de fick en professur vid det andra lärosätet, men när möjlighet uppstod att återvända till sitt ursprung tog de den. Nordisten Erik Noreen var född i Uppsala och det var också där han lade grunden till sin vetenskapliga gärning. År 1931 utsågs han till professor i Lund och kom att verka där i nästan ett decennium innan han flyttade tillbaka. Lundahistorikern Eva Österberg rörde sig i motsatt riktning. Hon blev professor i historia 1984 men återvände till Skåne 1987. Kristian Gerner, också han Lundahistoriker i grunden, tillträdde en professur i östeuropeisk historia och kultur i Uppsala, men sökte sig tillbaka till Lund i början av 2000-talet. Ett gränsfall mellan en gästspelare och en återvändare får nog Jerker Rosén sägas ha varit: under enbart ett år var han historieprofessor i Uppsala, 1953–1954, innan han tog farväl och återvände till sitt skånska hem.

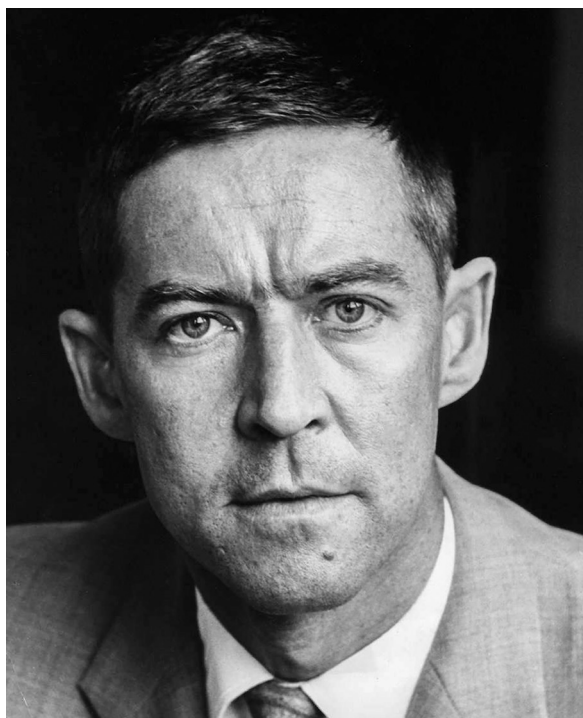
Av särskild signifikans är de akademiska migranter som inte bara förflyttade sig själva utan en hel skolbildning. Karl Olivecrona hade som ung präglats djupt av Axel Hägerströms rättsfilosofi och blev en av de ledande företrädarna i Sverige för den skandinaviska realismen, också känd som Uppsalaskolan. År 1933 erhöll han en professur i processrätt i Lund och kom under flera decennier att bli en tongivande gestalt vid den sydsvenska fakulteten. Hans *Law as fact*, förmodligen den mest famösa manifestationen av Uppsalaskolans rättsuttolkning, tillkom sålunda i Lund. Ett annat exempel är den analytiska filosofins segertåg under efterkrigstiden. När uppsaliensaren Sören Halldén 1964 vann striden om professuren i teoretisk filosofi i Lund innebar detta en knäskärning av nya principer. Hans företrädare, Gunnar Aspelin, hade med sin inriktning mot idéhistoria och historiefilosofi stått för ett vetenskapligt ideal som nu hörde till det förgångna.

När det gäller förändringen av historievetenskapen i mitten av

1900-talet gick impulserna snarare åt det andra hållet, även om förloppet är komplicerat. Ingen av bröderna Weibull vistades någon längre tid i Uppsala, men däremot kom åtskilliga av deras elever att lämna södra och västra Sverige för att verka som historiker i Mälardalen. Erik Lönnroth, göteborgaren som tagit intryck av den historisk-kritiska metoden i dess sydsvenska tappning, gjorde en viktig inbrytning när han i unga år blev professor i Uppsala 1942. Sedermera skulle den socialhistoriska vändningen bejakas av Uppsalaprofessorer med lundensiskt förflutet – såsom Sven A. Nilsson, Sten Carlsson och Eva Österberg.

I vissa fall har en utsocknes akademiker agerat sändebud och blivit den första ämnesföreträdaren. Idé- och lärdomshistoria hade inrättats i Uppsala 1932 med Johan Nordström som den första professorn. Längre saknades ämnet i Lund, men när det introducerades i mitten av 1960-talet rekryterades läraren, Rolf Lindborg, från den lärdomshistoriska miljön i Uppsala. Musikvetenskap hade på ett liknande sätt haft en stabil bas i Uppsala men mer sporadiskt bedrivits i Lund. I Folke Bohlin, utbildad och disputerad i Uppsala, fick Lund en lektor och professor. En liknande resa gjorde religionshistorikern Jan Hjärpe: när islamologin skulle inrättas i Lund på 1980-talet blev denne Uppsaladocent den första innehavaren. Men även det motsatta kunde förekomma: när sociologin blev en självständig akademisk disciplin i Uppsala 1947 blev Torgny T:son Segerstedt, ursprungligen praktisk filosof från Lund, den första professorn.

Att byta stad är en sak; att känna sig hemmastadd är något annat. En av de få som explicit har skrivit om sin resa mellan de två lärosätena är historikern Hans Villius. I en livfull uppsats i *Under Lundagårds kronor* (1991) skildrar han sin påvra studenttillvaro vid Fyrisån. Efter att vid en muntlig tentamen ha svarat fel på årtalet för slaget vid Agincourt (1386 – när det naturligtvis ska vara 1415!) fattar han beslutet att fly till Lund. Han packar sin trunk och tar nattåget mot kontinenten. Väl i Lund finner Villius sig snart tillrätta. ”På seminarierna betraktas jag till en början som en utböling men det går över”, minns han och slår fast: ”Vad som tilltalar mig framför allt i Lund är den kritiska hållningen, den kyliga benägenheten att

Hans Villius (1923–2012) inledde sina historiestudier i Uppsala innan han växlade över till Lund där han blev filosofie doktor 1951. Källa: Wikimedia Commons.

ifrågasätta vedertagna sanningar.” Sant eller falskt – Villius stretar på och lägger fram en avhandling om Karl XII:s ryska fälttåg för Sture Bolin. Trots docentur vacklar han; den akademiska världen börjar kännas inkräkt. Han får ett vikariat på Radiotjänst och flyttar till Stockholm. När han gör ett kort återbesök i Lund möter han de gamla vanliga uvarna i rökrummet på UB. ”Jag upptäcker att de fortsätter med bisatsen till den huvudsats jag hörde ett år tidigare”, och det får honom att slutgiltigt lämna Lund. Men, det tillstår han, han har många gånger längtat tillbaka.

Andra mötte hårt motstånd när de anlände till sina nya universitet. Filosofen Anders Karitz, en udda figur mest uppmärksammas för sin Thorildforskning, hade studerat och blivit docent i Lund innan han

1933 efter en bitter tillsättningsstrid utsågs till professor i Uppsala. Animositeten mellan honom och Uppsala filosofins företrädare levde vidare även därefter. *Tillvarons motsatsspel*, det verk i vilket Karitz utvecklade sin egen åskådning, uppfattades av hans motståndare i det närmaste som ett intellektuellt pekoral.

Hos andra kan man spåra ett främlingskap inför den nya kultur som man hade försatts i. Göran Inger började som professor i rättshistoria i Lund 1970. I själ och hjärta förblev han emellertid Uppsalaakademiker: han sjöng i Orphei Drängar och var hedersledamot i Snerikes nation där han aldrig missade en middag på första maj. Han hyrde en lägenhet i sin nya stad men för hem så ofta han kunde. År 1976 återvände han för gott till Uppsala. Per Olof Bolding var en annan Uppsaladocent som blev juridikprofessor i Lund. Han blev med sin informella stil omtyckt bland många studenter och doktorander, men hans samhällsengagemang under vänsterradikalismens 1960-tal och hans öppenhet mot rättssociologiska betraktelsesätt tilltalade inte hans mer traditionellt sinnade kollegor.

Tonsättaren och musikhistorikern Sten Bromans öde är speciellt. Denne urlundensare kom faktiskt till världen i Uppsala, låt vara av gediget skånska föräldrar. Hans far, anatomen Ivar Broman, hade vid sonens födelse precis blivit extra ordinarie professor i Uppsala. Redan efter några år återvände dock familjen till Lund där Broman den äldre fick en professur. Genom åren fick Sten Broman naturligtvis frågor om sin födelseort, men han blev inte svaret skyldig: ”Om jag råkat födas i Kina av skånska föräldrar – inte fan blev jag kines inte.”

Det är sällsynt att någon som har gjort resan Lund–Uppsala i någon riktning har nått den allra högsta ledningen vid sitt slutliga universitet. Bland Lunds rektorer under 1900-talet fanns det enbart tre med bakgrund i Uppsala: Magnus Blix (ämbetsperiod 1899–1904), Seved Ribbing (1904–1907) och Einar Löfstedt den yngre (1939–1945). Även i Uppsala hade endast tre rektorer vistats mer stadigvarande i den andra staden: Henrik Schück (1905–1918), Östen Undén (1929–1932) och Torgny T:son Segerstedt (1955–1978). Kanhända krävdes det för att bli rektor en stabil lokal maktbas, grundlagd genom mångårigt nätverksarbete. Även den som lyckades kunde som utsocknes ha svårt

att bli accepterad vid sitt nya lärosäte. Eva Åkesson, tidigare prorektor i Lund, möttes inte av ett helt igenom varmt välkomnande när hon 2012 blev *rectrix magnifica* i Uppsala.

Denna historia om akademisk mobilitet tycks i övrigt nästan uteslutande vara enkönad; det är män och åter män som dominerar den lärda världen och som rör sig mellan universitetsorterna. En permanent omgruppering från en stad till en annan innebär dock i de flesta fall att den övriga familjen, vanligen hustru och barn, fick följa med. För många var det säkert en prövning; för andra en lycka. Barnen fick byta skola och hitta nya kamrater, medan hustrun måste söka sig ett nytt socialt sammanhang. Ännu under efterkrigstiden fanns det därtill en förväntan om att en professorshustru inte bara skulle vara sin man behjälplig som assistent eller sekreterare, utan också inta rollen som värdinna vid middagar och andra representationstillställningar i hemmet. Dessa kapitel i universitetets social- och genushistoria är i mångt och mycket oskrivna.

Det hör inte till vanligheten att uppsaliensare kreeras till hedersdoktorer i Lund eller vice versa, men genom åren har det ändå inträffat då och då. En sådan upphöjelse är ett uttryck för ett betydande erkännande och kan i många fall utgöra grunden för en långvarig förbindelse mellan föremålet och fakulteten. Bland lundensiska hedersdoktorer med Uppsalaanknytning kan exempelvis Ebbe Arvidsson, Per Block, Göran Inger och Gunnel Vallquist nämnas, medan det motsatta innefattar personer som Lizzie Carlsson, Gunvor Blomquist och Anders Piltz. Några av dem hade sedan tidigare en stark relation med det lärosäte som förärade dem titeln hedersdoktor.

En liten skara har utnyttjat sina dubbla erfarenheter för att i skrift karakterisera vad som utmärker de bägge städerna. En av dem är Birger Bergh, latinisten som lade grunden till sin lärdom i Uppsala innan han utsågs till professor i Lund 1975. I boken *Humor i Lund*, som nog inte enbart kan sägas innehålla strikt objektiva bidrag, har han skrivit en text om sin gamla respektive nya hemstad. ”Efter att ha bott ett antal år i Lund kan man ibland minnas det akademiska Uppsala som befolkat av ett gäng presumptiva självmördare – dystra, allvarligt grubblande på såvitt man kunde ana oerhört viktiga pro-

blem”, inledde han sin betraktelse och fortsatte: ”Den som har setts samspråka med någon på Övre Slottsgatan under skratt och glam får verkligen vara beredd att förklara sig och försöka sudda ut denna plump i protokollet.” Han menade att det fanns ett ambitiöst allvar som kännetecknade attityderna i Uppsala och citerade Karin Boyes omdöme om Carolina Rediviva: ”sträng och förnämlig”. Även om det är lätt att överdriva skillnaderna mellan de två lärdomsorterna kan man inte, hävdade Bergh, komma ifrån att de uppvisar olikheter i mentalitet. Den välkända lundensiska självvironin kan måhända tolkas som ett uttryck för mindervärdeskänslor gentemot Uppsala, humorn kan ses som ett medel i ansträngningarna att kompensera för andra-rangsuniversitetets geografiska belägenhet i provinsen. ”Uppsala är den svenska lärdomens säte”, förklarade ärkelundensaren Sam Ask och tillade: ”men dess huvud är Lund” – en svåröverträffad kvickhet som bara en person i underläge kan formulera.

Denna text vilar inte på solid kvantitativ grund. Mitt intryck är emellertid att Uppsala innehar ett överskott i den akademiska bytesbalansen. Det förefaller mig helt enkelt som att det under 1900-talet var fler personer med bakgrund i Uppsala som kom till Lund än tvärtom, i synnerhet om man räknar dem som mer permanent kom att stanna. Förutom de ovan nämnda går det att påminna om historikern Gottfrid Carlsson, exegeten Birger Gerhardsson, antikvetaren Pär Göran Gierow, kyrkohistorikern Hjalmar Holmquist, filosofen Efraim Liljeqvist, romanisten Alf Lombard, religionsfilosofen Hampus Lyttkens, germanisten Erik Rooth, filologen Stig Rudberg och slavisten Lars Steensland. Kjell Å. Modéer har gjort en liknande iakttagelse i sin historik över juridiska fakulteten i Lund; de ”nerrullade professorerna” var genom decennierna ganska många. Varför såg det ut så här? En förklaring kan vara att Uppsala universitet under lång tid var ett större lärosäte och den som eftersträvade en fast tjänst fick söka sin lycka någon annanstans.

I någon mån utjämnas denna obalans genom att somliga Lunda-akademiker i andra sammanhang har beretts möjlighet att tillbringa en tid i Uppsala. För många framstående teologer var ärkebiskopsämbetet det hägrande slutmålet på jorden. Yngve Brilioth och Erling

Eidem hade båda innehaft professurer i Lund innan de blev Svenska kyrkans primas, och såväl K.G. Hammar som Antje Jackelén är teologie doktorer från det sydsvenska lärosätet. I mitten av 1980-talet inrättades Swedish Collegium for Advanced Study i Uppsala. De senaste decennierna har ett flertal humanister och samhällsvetare från Lund tillbringat en eller ett par terminer vid SCAS, däribland sociologen Margareta Bertilsson, statsvetaren Magdalena Bexell, kognitionsforskaren Peter Gärdenfors, filosofen Lena Halldenius, etnologen Per-Markku Ristilammi, ekonomhistorikern Lennart Schön och sinologen Marina Svensson.

Betraktat i ett större sammanhang har konstellationen Lund/Uppsala rimligen varit till gagn för svensk vetenskap och kultur. Att det alltsedan 1600-talet har funnits två lärosäten i Sverige har i någon mån minskat risken för inavel och nepotism samtidigt som landets intellektuella resurser har kunnat koncentreras till ett begränsat antal miljöer. Den potentiella konkurrens som har rått har säkert i mångt och mycket varit av godo. Rivaliteten har stimulerat framväxten av originella tanketraditioner, gett utrymme åt konkurrerande synsätt och sporrat till vetenskapliga kraftanstängningar.

När vi närmar oss vår egen tid tycks det som om de lärda resorna mellan de båda städerna har blivit färre. Det finns flera skäl till detta. För det första har expansionen av högskolesektorn under decennierna omkring 2000 medfört att antalet fasta tjänster vuxit, vid de gamla universiteten men ännu mer vid de nya lärosätena. I stället för att flytta till Lund kan Uppsalaakademikern pendla till Gävle, Södertörn eller Örebro. För det andra har befordringsreformen inneburit att många lektorer kunnat bli professorer utan att behöva rycka upp sina bopålar och slå ned dem i en främmande del av landet. Många har, på gott och ont, kunnat bli sina hemmainstitutioner trogna. Parallellt har universiteten öppnat sig mot världen och alltfler tjänster tillsatts genom internationell rekrytering, låt vara i mindre grad för humanister än för naturvetare och medicinare. Den som erbjuds en tjänst som postdoktor eller biträdande lektor väljer i dag inte nödvändigtvis mellan Lund och Uppsala; anbuden kan lika ofta komma från München, Manchester eller Massachusetts. Slutligen synes för-

väntningarna och de sociala normerna ha förändrats. Tidigare var det mer eller mindre självklart att familjen fick finna sig i att flytta med om en av föräldrarna – nästan uteslutande mannen – fick en eftertraktad tjänst. För dagens typiska Lundafamilj, med radhus på Östra Torn, barn på Tunaskolan och där både mamma och pappa har kvalificerade yrken, ska det mycket mer till för att bryta upp från Skåne och bosätta sig i en villa i Sala backe.

Ändå finns det de som under 2000-talet gör resan Lund–Uppsala i någon riktning. Vintern 2002/2003 anlände en ny lektor till Historicum i Uppsala, då ännu beläget på S:t Larsgatan. Under 1980- och 1990-talen hade denne länge hallänning varit student och doktorand i Lund men nu väntade ett nytt värv. Hans första elev i den obekanta staden denna kalla vinter var en magisterstudent som skulle skriva en uppsats om 1945 års idéer. Studenten, som efter fem stimulerande år i Uppsala nu närde forskardrömmar, uppmuntrades av lektorn att söka en doktorandtjänst utlyst i Lund. Sagt och gjort: studenten skickade in sin ansökan och antogs till forskarutbildningen. I augusti 2003 gick flyttlasset söderut. Han har stannat i Lund alltsedan dess medan lektorn fortsättningsvis tycks trivas bra i Uppsala.

Referenser

- Bergh, Birger, "Humor i Uppsala och i Lund", i Patrick Meurling & Per Ola Olsson (red.), *Humor i Lund: En faktabok*, Lund: Historiska media, 1999.
- Fehrman, Carl, Westling, Håkan & Blomqvist, Göran, *Lärdomens Lund: Lunds universitets historia 1666–2004*, Lund: Lunds universitet, 2004.
- Frängsmyr, Carl, *Uppsala universitet 1852–1916*, 2 vol., Uppsala: Acta Universitatis Upsaliensis, 2010.
- Modéer, Kjell Å., *Det förpliktande minnet: Juridiska fakulteten i Lund 1666–2016*, Stockholm: Santérus, 2017.
- Sager, Peter, *Oxford & Cambridge: An uncommon history*, London: Thames & Hudson, 2005.
- Villius, Hans, "En enkel Uppsala–Lund", i Gunvor Blomquist (red.), *Under Lundagårdens kronor: Minnen upptecknade av gamla studenter*. Samling 5, vol. 2, Lund: Lund University Press, 1991.